

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Petra Průchy a JUDr. Milana Kamlacha v právní věci žalobkyně: **O. PO. RA, odborová organizace** (dříve Odborová organizace pracovníků správ památkových objektů při Národním památkovém ústavu, právní nástupce Základní organizace evid. č. 20-0135-3805 Odborového svazu pracovníků státních orgánů a organizací, dříve též Základní odborové organizace při správě státních hradů Bouzov a Šternberk), se sídlem Bouzov 8, zastoupené JUDr. Janou Kašpárkovou, advokátkou se sídlem Blanická 917/19, Olomouc, proti žalovanému: **Národní památkový ústav,** se sídlem Valdštejnské náměstí 3, Praha 1, o přezkoumání fiktivního rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 10. 2004, o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 22. 4. 2010, č. j. 8 Ca 375/2007 – 200,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Včas podanou kasační stížností napadla žalobkyně (dále jen stěžovatelka) v záhlaví uvedené usnesení Městského soudu v Praze, kterým bylo pro nezaplacení soudního poplatku zastaveno řízení o kasační stížnosti podané stěžovatelkou proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 5. 2. 2009, č. j. 8 Ca 375/2007 – 123. Tímto rozsudkem bylo jako nepřezkoumatelné zrušeno fiktivní rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 10. 2004 vydané podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím.

V kasační stížnosti uvedla stěžovatelka důvody podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., tedy nezákonnost rozhodnutí o zastavení řízení. Stěžovatelka konkrétně namítala, že její podání ze dne 30. 12. 2009 mělo být podle obsahu považováno za žádost o osvobození od soudního poplatku a o této žádosti měl soud nejprve rozhodnout. Teprve po případném zamítnutí této žádosti a po kasačním přezkumu tohoto rozhodnutí by mohl řízení zastavit. Dle názoru stěžovatelky soud rovněž nesprávně označil žalovaný správní orgán. Stěžovatelka proto navrhla, aby bylo napadené usnesení zrušeno a věc vrácena Městskému soudu v Praze k dalšímu řízení.

Při posouzení věci vycházel Nejvyšší správní soud ze skutkového stavu, jak vyplývá z obsahu soudního spisu: kasační stížnost proti citovanému rozsudku podala právní předchůdkyně stěžovatelky Základní organizace evid. č. 20-0135-3805 Odborového svazu pracovníků státních orgánů a organizací dne 22. 2. 2009. V ní mimo jiného požádala o osvobození od soudního poplatku a ustanovení advokáta pro řízení. Žádost o osvobození od soudního poplatku i ustanovení zástupce zamítl Městský soud v Praze usnesením ze dne 25. 6. 2009, č. j. 8 Ca 375/2007 – 146, své rozhodnutí doručoval podatelce kasační stížnosti. Přípisem ze dne 27. 6. 2009 stěžovatelka oznámila, že původní stěžovatelka zanikla, a i když je její právní nástupkyní, nemůže převzít rozhodnutí týkající se tohoto subjektu. Zároveň požádala soud o vydání rozhodnutí o procesním nástupnictví v řízení. Usnesením ze dne 20. 8. 2009, č. j. 8 Ca 375/2007 - 177 Městský soud v Praze rozhodl, že v řízení bude pokračováno se stěžovatelkou, dalším usnesením ze dne 14. 9. 2009 ji pak vyzval k zaplacení soudního poplatku a k doložení plné moci advokátu, který ji bude zastupovat v řízení. Advokáta pro řízení si stěžovatelka zvolila, na výzvu k zaplacení soudního poplatku však reagovala podáními ze dne 8. 10. a 30. 12. 2009, ve kterých uvedla, že jej nemůže bez své viny zaplatit, neboť takovou částkou nedisponuje. Soudu jsou z jeho úřední činnosti známy důvody, proč se ocitla ve špatné finanční situaci (nesplnění povinnosti zaměstnavatele podle § 277 zákoníku práce) i to, že se svých nároků domáhá soudně. Za této situace navrhla, aby soud řízení o kasační stížnosti nezastavoval z důvodu nezaplacení soudního poplatku a věc postoupil Nejvyššímu správnímu soudu.

Výše uvedené skutečnosti pak Nejvyšší správní soud vyhodnotil takto:

Podle § 4 odst. 1 písm. d) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, vzniká poplatková povinnost podáním kasační stížnosti. Podle § 36 odst. 3 s. ř. s. může být účastník, který doloží, že nemá dostatečné prostředky, na vlastní žádost od soudních poplatků osvobozen.

Právní předchůdkyně stěžovatelky, která podala kasační stížnost proti rozsudku Městského soudu v Praze, nezaplatila společně s návrhem zákonem stanovený soudní poplatek, požádala však o osvobození od poplatkové povinnosti s ohledem na své majetkové poměry. O této žádosti soud rozhodl, protože však původní stěžovatelka zanikla, nemohl jí už své rozhodnutí doručit a to tudíž nenabylo právní moci. Vzhledem k tomu, že podmínky pro osvobození od soudního poplatku jsou posuzovány vždy individuálně podle majetkových poměrů žadatele, stal se v důsledku zániku původní stěžovatelky neúčinným i její úkon, jímž o osvobození žádala. Městský soud v Praze proto postupoval správně, pokud své usnesení o zamítnutí žádosti o osvobození od soudních poplatků již nedoručoval právní nástupkyni původní stěžovatelky, ani vůči ní nevydával

nové rozhodnutí, a pokud ji pouze vyzval, aby splatný soudní poplatek zaplatila. To však stěžovatelka neučinila ani v soudem stanovené lhůtě, ani do dne jeho rozhodnutí.

V kasační stížnosti nyní stěžovatelka tvrdí, že její podání ze dne 30. 12. 2009 mělo být posuzováno podle obsahu jako žádost o osvobození od soudních poplatků a že soud pochybil, pokud o této žádosti nerozhodl, a to zvláště za situace, kdy jsou mu majetkové poměry stěžovatelky známy. Tento názor však Nejvyšší správní soud nesdílí. Lze zajisté v obecné rovině souhlasit se stěžovatelkou, že každé podání má být posuzováno podle jeho obsahu, avšak nic, co by se dalo považovat za žádost o osvobození od soudních poplatků, Nejvyšší správní soud v jejím podání ze dne 30. 12. 2009 nenalezl. Stěžovatelka zde zcela explicitně žádala soud, aby nezastavoval řízení o kasační stížnosti z důvodu nezaplacení soudního poplatku, neboť jej nemůže zaplatit bez své viny, a aby věc postoupil Nejvyššímu správnímu soudu. Stěžovatelka tak evidentně svým podáním směřovala k důvodům pro pokračování v řízení uvedeným v ustanovení § 9 odst. 4 písm. c) zákona o soudních poplatcích, aniž by ovšem blíže specifikovala, v čem spatřuje ono nebezpečí z prodlení, jež by mělo být důvodem, aby soud i bez zaplacení soudního poplatku ve věci konal, a aniž by tyto skutečnosti osvědčila. Poukaz na současnou špatnou finanční situaci a vedené soudní spory byl pak stěžovatelkou použit jako argument, proč nemohla dosud bez své viny poplatek zaplatit, nikoliv jako důvod žádosti o osvobození od soudních poplatků ve smyslu § 36 odst. 3 s. ř. s. Tvrzení stěžovatelky obsažené v kasační stížnosti tedy považuje Nejvyšší správní soud za zjevně účelové.

Za situace, kdy stěžovatelka (či její právní předchůdkyně) nezaplatila soudní poplatek ani při podání návrhu, kdy byl již splatný, ani na pozdější výzvu soudu, přičemž ani netvrdila nebezpečí z prodlení, v jehož důsledku by jí mohla vzniknout újma, ani nepožádala o osvobození od soudních poplatků, Městský soud v Praze nepochybil, jestliže řízení o kasační stížnosti podle § 9 odst. 1 zákona o soudních poplatcích bez dalšího zastavil.

Stěžovatelce tak lze přisvědčit pouze v tom, že se Městský soud v Praze na jednom místě odůvodnění napadeného usnesení dopustil nepřesnosti při označení žalovaného, to však může být důvodem nanejvýš pro opravu rozhodnutí podle § 54 odst. 4 s. ř. s., nikoliv pro jeho kasaci Nejvyšším správním soudem.

Napadené usnesení Městského soudu v Praze je zákonné, Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení ze zákona, žalovaná byla úspěšná, neprokázala však náklady přesahující rámec její běžné úřední činnosti; Nejvyšší správní soud tak podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. nepřiznal náhradu nákladů řízení žádnému z účastníků.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** přípustné opravné prostředky (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 23. listopadu 2011

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda

senátu